

и: ако бы знала Божіятъ дара, и кой ѐ що̀то ти говори. дай ми да пи́емъ: ты бы просила ѿ негѡ, и дала бы ти вода жива.

11 Рече мѡ жена та: Господи. нито водоцѡрпалка имашъ, и вѡнарѡ ѐ дѡлжкоѡ: ѿ гдѣ прочее имашъ вода жива;

12 Да не бѡдешъ по голѡмъ тѡ ѿ Отца нашегѡ Іакѡва, който ни ѐ дала тѡ вѡнарѡ, и тѡи ѐ изъ негѡ пила, и сынове те мѡ, и докѡишъ те мѡ;

13 Ѣговори Исѡсъ и рече и: секой който пи́е ѿ тѡа вода, ще да ѡжадниѡе пѡкъ:

14 Но който пи́е ѿ вода та, коѡто ще мѡ дамъ азъ, не ще да ѡжадниѡе во вѣки: но вода та коѡто ще мѡ дамъ азъ, ще да бѡде въ него изворѡ ѿ вода, коѡто течѡе въ живѡтъ вѣчнѡи.

15 Рече мѡ жена та: Господи. дай ми тѡа вода, да не ѡжаднавамъ, нито да дохождамъ тѡка да изваждамъ.

16 Рече и Исѡсъ: иди повикай мѡжжѡтъ си, и ела тѡка.

17 Ѣговори жена та, и рече: немамъ мѡжжѡ. Рече и Исѡсъ: добре си рекла, че немашъ мѡжжѡ:

18 Защо̀то пѡтъ мѡжжѡе си имала: и сегѡ тѡа що̀то го

имашъ, не ти ѐ мѡжжѡ: то̀ва̀ си истиннѡ рекла.

19 Рече мѡ ѡна: Господи видимъ защо̀ си пророкъ ты.

20 Баши те ни въ тѡа гора се поклонѡха: а̀ вше говорите, защо̀ въ Іерѡсалимъ ѐ мѡесто̀то, гдѣ̀то трѡеѡва да се кланаме.

21 Рече и Исѡсъ: ѿ жѡно, вѡрѡвай ми, защо̀ и́де вре́ме, въ коѡто нито въ тѡа гора, нито въ Іерѡсалимъ ще да се поклоните Ѣцу.

22 Вше се кланате на ѡнова̀ що̀то го не знаѡте, нѡе се кланаме на ѡнова̀ що̀то го знаѡме: защо̀то спасѡнѡе то̀ ѐ ѿ Іудѡе те.

23 Но и́де вре́ме. и сегѡ ѐ кога̀то истинни те поклонниѡы ще да се поклонатъ Ѣцу съ дѡхъ и́сѡсѡ истина: защо̀то (и) Ѣтецу такиѡа и́ска (даѡѡдатъ) ѡна̀, който мѡ се кланатъ.

24 Вѡ ѐ дѡхъ: и ѡна̀, който мѡ се кланатъ, съ дѡхъ и́ съ истина трѡеѡва да мѡ се кланатъ.

25 Рече мѡ жена та: знамъ защо̀ ще до́йде Мѡсѡсѡ, който се говори Хрѡстѡсъ: кога̀то до́йде тѡи, ще да ни ка́же сѡчко̀то

26 Рече и Исѡсъ: азъ самъ, който говоримъ съ тебе.

27 И то̀га̀ѡа до́йдо̀ха ѡучениѡы те мѡ, и чеѡухасѡ